

CHERRISH TÖRTÉNETE – A SZCIENTOLÓGIA IGAZI ARCA

A kezdetek kezdete

Magyar vagyok. A szüleim kisgyermekkorom óta szcientológusok voltak. Ez annyiban merült ki, amennyire vissza tudok rá emlékezni, hogy édesapám különböző alap tanfolyamokra beíratott, amelyeket el kellett végeznem, illetve otthon a különböző életre vonatkozó szcientológia alapelveket, és technikákat - mint az asszisztok - alkalmaztuk. Életemnek ezen szakasza, akkori szemmel nézve nem volt rossz. Adódik ez abból is, hogy gyerek szemmel nem mindig látjuk mi zajlik a háttérben.

Körülbelül 2000-ben járhatunk, akkoriban a Student Hat nevű tanfolyamra íratott be édesapám. Ez egyébként a ["A híd a teljes szabadsághoz"](#) képzés oldalának legalsó szintje. Bár azt, hogy miért csak később tudtam meg, de ez idő tájt édesanyám kilépett a családi vállalkozásból, és elment a budapesti szcientológia szervezethez (org-ba) dolgozni.

(Csak hogy tisztázzuk már az elején, nem azért linkelek be különböző szcientológia oldalakat, mert promotálni szeretném a szcientológiát, csak tudom, hogy sokatoknak fogalmuk sincs, hogy mi micsoda, mit jelent, pláne mivel elég sajátos terminológiát használnak maguk között, és megmagyarázásukhoz sajnos a legjobb forrás ők maguk, szóval csakis ez a célom ezekkel, és nem is szeretném, hogy bárki a mézes-mázás csapdába ragadjon, a blogomból ki fog derülni, hogy miért.)

Bonyodalmak

Szóval anyukám Pesten dolgozott az Org-ban. És ott megismerkedett egy fickóval, aki a mentora volt, segített neki eligazodni a szervezetben és hasonlók. Hogy hogy nem, ez a fickó úgy döntött, hogy csatlakozik a Sea Org-hoz, amely a szcientológia "elit" szervezete, a tagjai az életüket teljes egészében a szcientológiának szentelik. Hasonlóképpen kell felfogni, mint mondjuk a keresztényeknél, ha valaki apácának/papnak megy, zárdába vonul. Azt, hogy pontosan hogyan is történt nem tudom, csak a végkifejletet, amely végül is az lett, hogy anyum is csatlakozott a Sea Org-hoz. Elég sokat volt fent Pesten, alig láttam. Valamikor 2000 vége fele, vagy 2001 eleje tájékán, azzal jött haza, hogy csatlakozott a Sea Org-hoz, és hogy majd ki fogják küldeni az USA-ba tovább képzésre, hogy [auditor](#) lehessen.

Mikor ezt a hírt otthon közölte, édesapám teljes mértékben rábólintott, hogy akkor majd elválnak, és ő itthon marad velünk (velem és az öcsémmel), és nincs semmi gond, menjen és mentse meg a világot, meg képezze magát, meg nem tudom mi. Én, mivel mindig is anyás természetű voltam, és fogalmam sem volt, hogy tulajdonképpen miről is van szó – csak annyi jutott el hozzám, hogy az anyukám el fog menni Amerikába – megkérdeztem, hogy esetleg vele mehetnék-e, mire nagy csodálkozásomra az volt a válasz, hogy igen. Ennek az volt az oka, hogy a Sea Orgon belül, volt egy Cadet Org nevű hely, ahol a Sea Org tagok legalább tizedik életévét betöltött gyerekei lehettek, és ahonnan nagy részük később csatlakozik is a Sea Orghoz. Én ekkor pontosan 10 éves voltam, öcsém 5. Ennek folytán az a helyzet állt elő, hogy 2001-ben én édesanyámmal kiutaztam Amerikába, míg az öcsém apámmal itt maradt Magyarországon.

A kiutazásra még pár hónapig nem került sor, eközben én gyakorlatilag magántanuló voltam. A szüleim elváltak. Anya hozzáment a fickóhoz, akinek a hatására Sea Org tag lett.

Az utazás

Elég kacifántosan és izgalommal tele indult a kiutazásunk.

2001. szeptember 4-én indultunk el Budapestről, és először Koppenhágába repültünk, ahova László (anya új férje) már korábban kiutazott, és ott töltöttünk egy hetet. Szeptember 11-én reggel indult a repülőnk Koppenhágából, és Washington-i átszállással repültünk volna Los Angelesbe. Azt gondolom kitalálhatjátok, hogy miért csak "volna". Igaz, az idő eltolódás miatt felszálltunk, de valahol félúton az Atlanti-óceán felett vissza kellett fordulnia a repülőnek a terrortámadások miatt. Erről a repülőn nem tudtunk semmit, a pánik elkerülése végett nem mondtak nekünk semmit, hogy miért fordultunk vissza. Izlandon, Reykjavikban szálltunk le először, az üzemanyag miatt. Eredetileg a repülő visszament volna Koppenhágában, ám mivel ott az összes hotelben telt ház volt, és nem tudták volna elszállásolni a repülőn tartozkodó számtalan amerikai utast, ezért Bergenben, Norvégiában szállt le végül a repülő. Mi anyámmal másnap reggel visszamentünk Koppenhágába, mivel ott a Sea Org révén nekünk volt szállásunk. Egy héttel később, szeptember 18-án, a repülési tilalom feloldásakor tudtunk végül Los Angelesbe menni.

Mikor megérkeztünk, újabb ijedelem ért minket, mert azt hittük, hogy ki se jöttek értünk, ám szerencsére kiderült, hogy csak nem elég pontosan mondták meg, hogy hol is várnak minket, így végül megtaláltuk őket.

Pár napig maradhattam csak anyukámmal, utána kivittek engem a várostól körülbelül 50 km-re, a hegyekben lévő ranch-ra, ahol az itteni Cadet Org volt. Az a hely ahol a Sea Org tagok legalább 10 éves gyerekei voltak.

Cadet Org

Azt a ranch-ot, ahol a Cadet Org volt mindenki PAC Ranch-nek nevezte. (PAC - Pacific). Ez körülbelül 50 km-re volt Los Angeleستől, kint a hegyekben.

Nagyon rossz emlékeim vannak erről a helyről. Tudni kell, hogy amikor kiutaztunk és 11 éves voltam, tehát 4 általános osztályt végeztem el. Az angol tudásom kitalálhatjátok milyen volt, be tudtam mutatkozni, számolni, egyszerű tárgyakat megnevezni.

Mindig nagyon egyedül voltam, nem tudtam senkivel sem beszélgetni. Az egyetlen szerencsém, hogy volt ott két orosz lány, és mivel anyukám ukrán származású, ezért valamennyire meg tudtam magam velük értetni. Valamennyire. De összességében kirekesztettek a többiek. Sokat sírtam, és természetesen ez sem segített a helyzetemen, beilleszkedésemen. Nem voltak barátaim. Mire megtanultam eléggé angolul, már konszolidálódott ez a helyzet, és nem is tudtam rajta változtatni.

Egyébként mindent nekünk kellett csinálni. A főzést, takarítást, állatok etetését. Teljesen önállóan működtünk. A felnőttek, ha jól emlékszem 3 vagy 4, csak adminisztratív feladatokat, meg iskolai oktatást csinálták.

Körülbelül 2-3 héttel a megérkezésem után, anyukám hirtelen kijött meglátogatni. Odarohantam a minket felügyelő felnőttek egyikéhez, hogy szeretnék egy kis időt vele tölteni, és hogy mentsenek fel a munka alól az napra. Azt kérdezte, hogy írtam-e CSW-t (Completed Staff Work - ilyen

kérvényszerűség, amit például olyankor kell írni, ha az ember szabít akar). Természetesen fogalmam sem volt mi az, vagy hogy hogyan kell olyat írni, meg semmi. Természetesen azt mondta a nő, hogy nem mehetek. Erre elkezdtem sírni, mert nagyon hiányzott anyukám, látni akartam, ott volt, és nem mehettem, miközben az egyetlen indok, ami miatt egyáltalán az Államokba jöttem az az volt, hogy anyámmal lehessenek.

Arra is emlékszem, hogy itt jött meg először a menstruációm, fogalmam sem volt mi történik velem, és nem is tudtam senkit megkérdezni. Anyumat akármikor hívtam, nem is kérdezték meg tőle, hogy oda akar-e jönni a telefonhoz, csak azt mondták, hogy tanfolyamteremben van és ilyenkor nem lehet zavarni.

Csatlakozás

2002 januárjában áthelyezték anyámat a floridai Clearwaterben található Sea Org bázisra (Flag, FLB - Flag Land Base). Az előző tapasztalatok alapján úgy döntöttem, hogy nem fogok az itteni Cadet Orgba menni, mivel várhatóan ugyanolyan körülmények között kellene lennem, és ismételten csak 2-3 hetente pár órára láthatnám anyukámat. Ezért én is csatlakoztam a Sea Orghoz Flagben, abban reménykedve, hogy ha egy helyen dolgozunk, többet találkozunk. Teljes mértékben még itt sem volt fogalmam arról, hogy ez mit is fog magában foglalni, anyámnak voltak is aggályai, de a toborzó tisztek gyorsan lepisszegték, hogy ugyanúgy van jogom dönteni arról, hogy mit szeretnék csinálni, mivel hogy én is egy [thetán](#) vagyok csak kis testben. Több velem hasonló korú gyerek is dolgozott ott, bár mindegyikük 1-2 évvel azért idősebb volt nálam.

A [Sea Org](#) szerződés 1 milliárd évre szól. Merthogy a szcientológiában hisznek a lélek vándorlásban, és ezért nem csak ezt az életedet kötöd le velük... elvileg. Ők hisznek abban is hogy következő életedben emlékezni fogsz erre. A Sea Org-ba lépés feltétele az EPF (Estates Project Force) elvégzése, amely 5 a Sea Org-ra felkészítő tanfolyamból, és ezek mellett kemény fizikai munkából áll, építkezésen segítség, óriási kukák takarítása, konyhában ganézós munka és hasonlók. Én viszonylag gyorsan befejeztem, illetve a Student Hat nevű tanfolyamot és itt sikerült befejezni, ami még otthon kezdtem el. Igazából ezt a részt még élveztem is a Sea Org-ból, akármennyire furán hangozhat ez. Tele lettem pumpálva mindenféle világmegváltó és miegyféle gondolatokkal, hogy ez a lehető legjobb lépés, amit tehettem minden szempontból, és hogy mennyi jót fog ez okozni a világban.

Ezután kezdődtek csak a bajok.

Flag Readiness Unit - avagy még egy kis kiképzés

Az EPF után Flagben még egy adag tanfolyamot el kell végezni, hogy teljes értékű Sea Org tag lehessen valaki és ez a Flag Readiness Unit (FRU). Itt viszont már a szervezet különböző részein adminisztratív dolgokban kell segédkezni, nem fizikai munkát végezni. Ez gyakorlatilag abból állt, hogy rohangáltál ide-ode mint egy őrült, ott ahova éppen beosztottak, irattár, HGC (Hubbard Guidance Center, itt nyújtják az auditálást), stb. Engem a Toborzó irodába raktak be recepciósként. Mondanom sem kell, hogy irtó nehéz volt megfelelni, tekintve hogy 5 hónapnyi kint lét után, annyira sikerült megtanulni angolul, hogy élőben, ha más nem kézzel lábbal sikerült megértetni magam, ám telefonon... mondjuk úgy katasztrófa volt. Emellett feladatom volt, hogy amikor jön egy új jelölt akkor elindítsak nekik egy vetítést, de ehhez el kellett hagyni a recepció asztalt, és ha ilyenkor nem

vettem fel a telefont, mert nem tudtam, akkor is le voltam cseszve. Mindezeket összegezve szerintem nem tettem rájuk túl jó első benyomást, de őszintén szólva, nem tudom mit tettem volna másként. Én nagyon-nagyon igyekeztem megfelelni az elvárásoknak, de sokszor az éreztem, hogy lehetetlen kívánnak tőlem. Persze ők ezt csak úgy fogják fel, hogy ellenszándékom van, még véletlenül sem úgy, hogy előfordulhat, hogy az ő megközelítésükben van a hiba.

A FRU után megkérdezték tőlem, hogy mit szeretnék csinálni ezután, és én azt válaszoltam, hogy szeretnék auditor lenni, mint anyukám, és magamban abban reménykedtem, hogy így többet láthatom, ha más nem a tanfolyamteremben. Azonban majdhogynem képen röhögtek erre. Azt mondták ahhoz, hogy auditor lehessen valaki előbb le kell tenni valami az asztalra, de mit szólok ahhoz, ha auditorok közelében dolgozhatok a HGC-ben. Nagyon nem láttam más opciót, így belementem.

Első benyomás

Szóval a Fort Harrisonban lévő HGC-khez kerültem, azon belül is én lettem az 1-es HGC Board In-charge-ja (az a személy, aki nyomon követi, koordinálja az adott HGC-ben, hogy éppen melyik auditor melyik preclearrel (PC, az akit auditálnak) van éppen ülésben (ez az amikor az auditálás folyik), felhívja a soron következőket, biztosítja, hogy minden ott legyen időben, hogy az auditornak ne kelljen várnia).

Elég felelősségteljes munka, de mivel nem volt emberük rá, és eddig egy teljesen más beosztásban lévő ember (az 1-es HGC D of P-je, Director of Processing, az auditorok felettese) segített ki ebben, nem számított, hogy tapasztalatlan voltam azonnal beraktak ide. A bökkenő csak az volt, hogy az 1-es HGC az alacsonyabb szintű auditálásokat nyújtotta, amiket a világ bármely pontján elvégezhet az ember, miért jönne Flag-be, a magas szintű auditálások fellegvárába kétszer annyi pénzért? Éppen ezért állandóan hiány volt PC-kből, állandóan kevés volt az auditálási óraszám, meg egyéb más statisztikák is. És emiatt folyton velem pöröltek, pedig nem az én tisztségem volt, hogy az embereket rávegyem arra hogy itt vegyék meg a szolgáltatásokat, nekem a már itt lévő embereket kellett a lehető leghatékonyabban ülésbe juttatnom. Körülbelül 3 hónapig volt ez a tisztségem, és addigra már nagyon elegendő volt abból, hogy minden rajtam csattan, és ezt szóvá is tettem. Nem túl okos dolog a Sea Org-ban...

Majdnem sikerült...

Óriási vitáink voltak a közvetlen felettesemmel, Sonya-val, HGC Admin, aki mind a 4 HGC-ért felelt. Ezek miatt az állandó gondok miatt, meg mert belekeverték engem egy ügybe, amiről később kiderült, hogy nem én csináltam, de akkor már rég elküldtek etikára, és majd egy hónapig voltam ott. A szcientológiában az etika különböző technikákat takar, amivel igyekeznek a helyes úton tartani, ki kell írnod, mi rosszat csináltál, kihallgatásszerű dolgok (Sec Check), úgy nevezett kondíció kidolgozás (most ezt nem fogom részletezni, akit érdekel olvasson utána).

De lényeg, ami lényeg hogy elkerültem a HGC-ből egy időre. A tanfolyam termeknél a Coach Building nevű épületben segítettem ki a szertárosnak, mert 3 tanfolyam teremre volt egyedül. Őszintén szólva élveztem a munkát itt, nem volt akkora nyomás, a szertáros nőci is nagyon rendes volt. Amikor már

azt hittem, hogy minden jó lesz, megjelent Sonya, hogy menjek vissza a HGC-be, hogy minden más lesz, nem a HGC 1-ben leszek, hanem a 3-as HGC-ben és Tech Page leszek nem Board I/C. (A Tech Page az, aki a preclarek után rohangál, hogy időben ott legyenek ülésre.) Mondtam neki, hogy nem szeretnék visszamenni, de igazából nem volt választásom, eddig szépen kérte, de kell akkor visszakényszerített volna, mert a Sea Org tagokat oda oszthatják be ahol éppen szükség van rájuk, és igazából nincs apelláta.

HGC 3

Egy rövid ideig tényleg úgy tűnt, hogy minden más lesz. Nem kellett egész nap egy helyben állnom, Tech Page-ként az volt a feladatom, hogy a Fort Harrison hotel részébe, meg egyéb helyekre elmenjek a preclear-ekért, hogy ülésbe menjenek.

Ám csak hamar megint rosszra fordultak a dolgok. Tudni kell, hogy a közvetlen felettesem, Steven, és a másik Tech Page, Brian iszonyítóan nagy haverok voltak. Állandóan együtt ökörködtek, kaja szünetekben együtt lógtak. És nem is tudom már pontosan hogyan indult el, de sportot kezdtek el űzni abból, hogy megvicceltek különböző dolgokkal, gúnyt űztek a nevemből, abból, hogy magyar vagyok, miután ezek nem tetszett és sokszor a sírás szélére kergettek, a reakcióimból is. És ez napról napra csak egyre rosszabb lett. A végén már gyakorlatilag kerültem a HGC-t amikor csak tehettem, hogy ne is lássam őket. És ez így ment jó 2 éven keresztül.

Általános dolgok

Mesélnék egy picit arról, ami kevésbé az én személyes körülményeim voltak, hanem úgy általában történtek.

Ilyen például az, hogy minden a statisztikáról szól, hogy többet "termeljünk" mint előző héten, függetlenül attól, hogy reális-e további növekedés, vagy a statisztika hűen tükrözi-e a teljesítményünket vagy sem.

És ha nem úgy alakultak a dolgok (sokszor tőlünk függetlenül) ahogy azt elvárták, akkor súlyos szankciókra lehet számítani. Ez előfordulhat csak személyes, vagy részleg, osztály szinten is, nagyon ritkán az egész szervezet szintjén. Ilyenkor kemény etikai akciók kerülnek kitűzésre, alacsony kondíciók, ártó tettek kiírása, ebéd és vacsora szünet megvonások, hosszabbított munka idő, nem mehetsz szabadságra. A munkaidő egyébként sem rövid a Sea Org-ban. "Mivel az életedet a szcientológiának dedikálsz, úgy is mindegy nem?" Reggel 8-tól este 10-ig volt a tech, és 9-től 11-ig az admin munkatársak munkaideje. Fél óra ebéd szünettel és 45 perc vacsora szünettel, azonban az étkezde egy másik épületben volt, és ennyi idő volt odaérni kajálni és visszaérni. Na ezt képzeljük el úgy, hogy 1 ember elmegy és hoz 10 doboznyi kaját (nagy toronyként) és mindenki kutyafuttában eszik, ha megvonták az ebédet (a mai napig nagyon gyors evő vagyok, ami nem éppen a legjobb az ember emésztésének). Vagy az adott épület drága public büféjében vesz valamit a kevéske fizetéséből (heti 50\$, bár van akinek kevesebb, például nekem, aki kiskorúsága miatt a Cadet Orgon keresztül kaptam a fizetésem, és ezért 34\$ volt, vagy a képzésen lévők, akik 25\$-t kaptak). És ezt képzeljük el úgy, hogy alacsony statisztika esetén még este utána mentünk a nagy folder raktárba,

ahol nem tudom hány ezer négyzetméteren óriási polcok rajtuk több ezer mappa amiben az auditálási feljegyzések vannak, és ezt rendbe kell rakni, mert alapból valamiért nincsenek ABC sorrendben :)

Ui: A következő pár posztban hasonló általános dolgokról fogok írni, majd aztán a saját történetem végkifejletéről.

Általános és konkrét is, erre futott ma

Ahogy az előzőekből kiderült mindig nagy volt a nyomás, jóval nagyobb, amit akár egy felnőtt is könnyedén kibír, mit sem szóval a 14-16 évesekről (volt belőlük rajtam kívül 3 is a HGC-ben, én pedig ennyi idős sem voltam, csak 12-13).

Meg kell, hogy valljam elég nehezen bírtam, gyakorlatilag egy idegroncs voltam. Állandóak voltak a viták a feletteseimmel, és ebből következően a KR-ok (Knowledge Report - jelentés, amit az etikának írnak), és rendszeres vendége voltam ezáltal az etikának, ami természetesen tovább szította az amúgy sem kedélyes munkahelyi kapcsolatokat (kíváncsi lennék egyszer arra a mappára, ami összegyűlt rólam). Odáig fajult a dolog, hogy a főnököm főnökeinek a főnöke a Tech Sec (Technical Secretary, a 4-es osztály feje, ahol minden szolgáltatás zajlik, a parancsnoki lánc így nézett az én pozícióból nézve: Tech Page (én) - Board I/C (Steven) - HGC Admin (Sonya) - DTS (Director of Technical Services, Monica) és utána jön a Tech Sec (neki már nem emlékszem a keresztnévére, az arcára annál inkább...) szóval ő utasított arra, hogy mint kiskorúnak 1 órával hamarabb véget ér a munkaidőm (este 9-kor) és minden étkezéskor rendesen egyek, hogy így "bent legyenek a rudimentjeim" (ezt nehéz lenne megmagyarázni mit jelent, auditáláskor is ezeket kell ellenőrizni, hogy rendben legyenek, hogy auditálható legyen a PC, de a lényege, hogy szerintük, ha rendesen eszem és alszom, akkor nem lesz több gond velem).

Ennek ellenére többször előfordult, hogy ezzel ellentétes közvetlen utasításokat kaptam, hogy ott kellett maradnom a HGC-ben megvárni, amíg egy auditor ülésbe megy, vagy bár elmehettem enni, gyakorlatilag nem volt időm, mert hoznom kellett mindenkinek kaját (az előző posztban írtam erről, 10 dobozos tornyok...). És természetesen ott voltak az időszakos esti irattáras rendezgetések, amikről szintén nem akartak elengedni a fenti utasítás ellenére. A vége igazából az lett, hogy bármit is csináltam az valamilyen módon ellenszegült valamelyik utasításnak, amit persze szóvá tettem, de nem vezetett semmire, csak újabb etikai zűrökre. Kettős mércének sajnos lehetetlen megfelelni, de 12-13 éves fejjel nem így láttam, magamban kerestem a hibát, pláne úgy, hogy az etikai kezelések során, illetve a főnökeimtől is folyton azt hallottam, hogy nem vagyok jó semmire.

Gyerek fejjel fogalmam sem volt, hogy mit kellene tennem. Úgy éreztem anyukámhoz nem fordulhatok, hiszen azt hittem neki az az álma, hogy itt legyen és tanuljon, és ha már rávettem, hogy vele jöhessenek, nem ronthatom el neki, akármennyire is szenvedek. Így azon kevés alkalmakkor, amikor találkoztunk, soha nem meséltem neki ezekről. Próbáltam élvezni, hogy vele lehetek.

2003-ban írtam egy petíciót a Senior HAS FLB-nek (nagyon nagyon magas beosztású tisztnek számított, az egész bázis HCO-jának a vezetője volt, aki alá a személyzeti ügyek, a kommunikáció, és az etikai dolgok tartoztak (nyilván ennél összetettebb az egész de nem akarom az egész szcientológiai szervezeti felépítést magyaráztatni, akit érdekel járjon utána)), arról hogy kérvényezni szeretném,

hogy visszakerülhessek a Cadet Org-ba, mert úgy érzem nem tudok megfelelni a Sea Org elvárásoknak. Már nem emlékszem pontosan mivel érveltem, de egy jó 2 oldalas levél volt. Elutasító válaszként annyit firkantott piros tollal a levelem végére, hogy ha ő képes 11 éves kora óta Sea Org tag lenni és megfelelni, akkor nekem is menni fog.

Iskola

Szerintetek egy kiskorú Sea Org tag mennyit jár iskolába? Hát gyakorlatilag semennyit. Pontosabban hetente egyszer szombaton, vagy vasárnap.

És persze ez azt is jelentette, hogy választanom kellett szabadság és iskola között (persze az etikai gondok miatt nem sokszor kellett, mivel egy Sea Org tagnak elméletben 2 hetente szombaton lehet egy nap szabadsága, ha felfelé megy a statisztikája és nincs etikai kezelés alatt). Ebből és abból kifolyólag, hogy nagyon nehéz volt ezt úgy összehozni, hogy anyumnak is legyen szabadsága, és összesen 3-4 olyan szabadságra emlékszem a 2,5 év alatt, amit együtt tölthettünk el. De ennél sokkal több szabim, amúgy sem volt, általában az iskolát választottam.

A Cadet Org iskolájába jártunk, ahol a szcientológia tanfolyamokhoz hasonlóan folyt az oktatás, az egyes tantárgyakhoz volt egy könyv, meg egy checklista, hogy milyen részeket kell elolvasni és milyen feladatokat kell megcsinálni az adott tananyag elsajátításához. Ha ez megvolt akkor van egy vizsga a végén. A tanárok csak tanfolyam felügyelőként voltak ott, ha elakadtál akkor mentek oda segíteni.

Az a nagy szerencsém, hogy pizok gyorsan tanulok, jó a memóriám, és emiatt sokkal gyorsabb tempóban haladtam, mint a többiek (itthon a hagyományos iskolákban mindig unatkoztam, hogy az osztály tempójában kell haladni). Mire 2004 júniusában haza kellett jönnünk (ennek körülményeiről lesz szó egy későbbi posztban), már majdnem az amerikai érettségi szintjén álltam. A matematikával és történelemmel mint tárgyakkal teljesen készen voltam, csak a természettudományos és angol tárgyakkal voltam úgy mond "lemaradásban", persze nem a koromhoz képest. Igazából angolból egy hozzám hasonló korú szintjén álltam, csak hát amikor elkezdtem 12 évesen akkor sokkal hátrébról kezdtem. Szóval majdnem 14 évesen ott álltam hogy max. fél éven belül leérettségizem kint.

Ebben az a vicces, hogy amikor hazajöttünk, akkor semmivel sem tudtam többet egy 8-9-es osztályosnál. Szóval a koromnak megfelelően 8.-ba íratott be anyukám, amikor hazajöttünk, és a különbözeti vizsgák (5.,6.,7. osztályra) letétele után olyan volt mintha el se mentem volna (legalábbis tanulás ügyileg), leszámítva azt hogy sokkal jobban tudtam angolul az átlagnál.

De az az igazság, hogy én ezzel egy nagyon ritka eset vagyok. Több beszámolót olvastam ex-szcientológus, illetve Sea Org tagoktól, akik gyerekként kerültek be, hogy egy életre tönkre mentek a továbbtanulási lehetőségei, hogy sokan még az érettségiig sem jutottak el.

Szóval én ezt a sikert nem a szcientológiának és az ő tanulótechnikájuknak tudom be hanem magamnak, mert én képes vagyok tanári felügyelet nélkül tanulni, nem is lassan, de ezzel sokan nincsenek így.

Az egyetlen pozitív elismerés, amire emlékszem

Volt egy eset, amikor mindkét munkatársam, Steven és Brian is, ISO-ba (Isolation, ha beteg valaki, ide kerül) került, és én voltam egyedül a 3-as HGC-re, és egyedül kellett menedzselnem az egészet, rohagálni a preclarek után, és ott lenni a Board-nál. Ha jól emlékszem 3 napig volt ez az állapot, és úgy hogy néha Sonya beugrott amíg elrohantam valakiért, sikerült kihúzni a dolgot.

Elismerésként kaptam egy írásbeli dicséretet a Tech Sec főnökétől, sajnos ennek a pozíciónak a Flagben lévő megfelelőjére már nem emlékszem, de egy sima szcientológia szervezetben OES-nek hívják (Organization Executive Secretary, aki a 3-as (Treasury, pénzügy), 4-es (Tech) és 5-ös (Qualification, mondhatjuk úgy hogy minőségügyi) osztályok feletteseinek a felettese)(remélem érthető volt). DE valahogy ez nem kárpótolt a 3 napnyi örületért, fejetlenségért és ordibálásért.

ISO, egy érdekes önellentmondás

Úgy látszik ez egy ilyen nap, ömlik belőlem a szó. Legalább behozom a rengeteg lemaradást, és időt, amíg nem írtam. Azért remélem megértitek, kell egy fajta lelki állapot az ilyen fajta múlt idézéshez, és nem mindig van hozzá kedvem, illetve hál istennek van már, amikor nagyon jó kedvem van és nem akarom ezzel elrontani.

Szóval most az ISO-ról (Isolation, izoláció, beteg szoba, hívjuk aminek akarjuk) fogok beszélni. Ez azért érdekes dolog, mert alapvetően a szcientológusok elvetik bacikat, olyan értelemben, hogy nem azért leszel beteg, mert bacik csakúgy vannak és megbetegítenek, hanem mert azért leszel beteg, mert van az életedben egy elnyomó személy, aki miatt PTS (potencial trouble source) leszel, és lényegében ebben a kiszolgáltatott helyzetben "bevonod" magadnak a betegséget, vagy éppen bármilyen más negatív dolgot (az immunrendszerrel ezek szerint nem nagyon hallottak). Szóval vannak bacik, de csak akkor leszel beteg tőlük ha PTS vagy. (Legalábbis én így értelmezem a dolgot, de aztán lehet, hogy tévedek.) De ha így van, akkor miért kell elkülöníteni az embert egy külön szobába, ha beteg, miért nem gyógyulgathat a saját szállásán? És miért mászkál körbe az MLO (Medical Liason Officer, az akihez fordulni kell, ha beteg vagy, de tévedés ne essék csak nagyon ritka esetben tölti be a neve szerinti tényleges funkcióját és irányít el orvoshoz, általában csak ISO-ba rak, és azt mondja egyél sok vitamint...), szóval miért járkál utána az MLO fertőtlenítő sprével a munkahelyén és ken le mindent a telefonkagylóktól kezdve a kilincseken és asztalán át mindent az adott személy munkahelye környékén?

Na mindegy nem szeretnék többet merengeni a kérdésem, csak felvettem mint érdekességet.

A legtöbb Sea Org tag mindent megtesz, hogy ne kerüljön ISO-ba, mivel az egyenlő azzal, hogy beteg, ami meg azzal, hogy PTS, ami etikai akciókat von maga után, ami meg tudjátok például azt, hogy nincs szabí. Szóval a legtöbben igyekeznek titkolni ha betegek, ha tehetik allergiára kenik, meg hasonló.

Emlékszem egy nagyobb influenza járványra, akkor elég sokan betegek voltak a Sea Org-ból, el se férték az ISO-ban, új szobát nyitottak erre a célra. A HGC-ben kb. minden Tech Page kidőlt és csak én voltam. Aztán aznap délután én is belázasodtam és elmentem az MLO-hoz, illetve szóltam Stevennek, hogy odamegyek. Gyakorlatilag ki volt rám akadva, hogy hogy merek beteg lenni, amikor ekkora szükség van rám.

A csavar a sztoriban, hogy akkoriban auditálás alatt álltam (tudni illik a Sea Org-ban minden héten 12,5 óra képzési időt elvileg le kellett töltenie az embereknek, amit vagy képzésre (tanfolyamokra) vagy auditálásra kellett fordítani), és épp előtte való nap "attestáltam" (nem tudom, hogy lehet ezt jól magyarosítani, a lényege az, hogy egy auditálási akció végén rátesznek e-méterre, és megnézik milyen reakciót ad a "túd", ha "lebeg" akkor átmentél, ha nem akkor még auditálni kell) és ilyen esetben, illetve akkor, ha nem sokkal az utolsó ülés után betegedsz meg, akkor az auditálási mappád kap egy úgy nevezett "red tag-et", ami azt jelenti, hogy 24 órán belül újra ülésbe kell menned.

Ekkor még csak olyan 38 fokos lázam volt, és minden áron ülésbe akartak vitetni minél hamarabb, viszont az auditorom épp ülésben volt ezért várni kellett rá, de mivel nem lehettem emberek között ezért kiültettek egy kinti mellék folyosóra. Akármennyire is Florida, azért nem olyan kellemes lázasan a hideg kövön ücsörögni. Kb. 1,5-2 órát vártam, mire jött az auditorom, de akkor már 39 fokos lázam volt, és hiába próbáltak bevinni ülésbe nem voltam auditálható állapotban, ezért nagyon rövid volt, és nem is "lebegett" utána a túm az e-méteren (milyen meglepő...). Ettől persze ők nagyon idegesek voltak, mert van egy olyan szabály, hogy egy piros cédulás embernek 24 órán belül ülésbe kell kerülnie és kezelni kell a piros cédulát, különben az osztály (ez esetben az 5-ös, mert a munkatársi auditálás oda tartozik, a fizető vendégeké meg a 4-esbe) elveszíti az aznapi statisztikáit.

Estére már 40 fokos lázam volt így kénytelenek voltak adni lázcsillapítót, de emiatt másnap nem voltam auditálható (vannak erre szabályok, megfelelő alvás, étkezés, semmilyen tudatmódosító szer hatása alatt nem szabad lenni, és nekik a lázcsillapító is ide tartozik). Nem tudom végül, hogy alakult, hogy elveszítették-e a statisztikát vagy megoldották azzal, hogy piros cédulából lila cédulássá tettek (a lila cédula azt jelenti, hogy a preclear beteg, ugyan úgy ülésbe kell vinni minél hamarabb, de nincs 24 órás szabály).

A sztori vége I.

Most elmesélem az utolsó két napomat a Sea Orgban, illetve Floridában. Lehet, hogy eszembe fognak jutni egyéb esetek és történetek, de jelenleg úgy érzem itt az ideje a lezárásnak, és ha eszembe jutnak, akkor majd leírom későbbi posztban. Illetve szerintem biztosan lesz pár, ilyen "mi történt azután" jellegű poszt, ahol a hazatérésünk utáni életemből azt mesélem el, hogy miként hatottak rám a történetek.

Szóval 2004 júniusában járunk, és ez egy keddi nap, onnan tudom, hogy minden kedden kollektív LRH kazetta hallgatás volt a Fort Harrison auditóriumában, ahol mindenkinek kötelező a részvétel, és névsor olvasással ellenőrzik, hogy mindenki ott van-e.

Szóval kedd van, és ez egy olyan hét, amikor alacsonyok voltak a statisztikák, tehát a szokásosnál is nagyobb a nyomás, és nem engedtek minket enni menni, annak ellenére, hogy nekem ilyenkor is muszáj lenne, mindegy önellentmondás, volt belőlük elég, már meg sem lepődtem. Szóval megoldásként lementem a Fort Harrison public büférébe (az FH-ban nem volt munkatársi büfé, és ez jóval drágább mivel a fizető vendégeké), és a heti maradék pénzemből (ami nem volt sok) megvettem a legolcsóbb dolgot, amit láttam, ami egy kicsi (nem tudom megmondani hány ml volt, de tényleg nem sok) fagyis doboz volt, és azt ettem ebédre, mert egyszerűen nem volt más. Ezt látta Sonya (tudjátok, a főnök, főnöke, HGC Admin), és amikor visszaértem a HGC-be nem kicsit szóvá is tette a

dolgot, hogy hogy merészelek nem rendesen enni, amikor ki lett adva utasításban, hogy muszáj, hogy ne legyek hisztis, stb, stb, stb. Én viszont megmondtam neki, hogy mégis, hogy várhatja el, amikor a közvetlen utasítás meg az volt, hogy nem mehetünk, és ha elmegyek enni akkor meg azért pörölne velem, illetve hogy nem volt pénzem ennél többre. Erre felpofozott, hogy hogy merészelek feleselni (a szcientológiában back flashnek hívják ha feleselsz) a felettesemmel.

Ennél a pontnál, valami elszakadt bennem vagy nem tudom, de teljesen kikeltem magamból, ez a pofon volt az utolsó szalmaszál, amit el tudtam viselni és neki ugrottam gyakorlatilag Sonya-nak. Ütöttem, karmoltam, haraptam, csíptem, húztam a haját, ahol értem.

Természetesen mi más lehetett ezután a sorsom, mint az etika.

Teljesen depresszióba estem, nem tudtam elképzelni mi következhet ezután velem. A két etika tiszt (Cosima, Andy) természetesen teljesen ki voltak rám akadva, hogy hogy tudtam ilyet tenni. Én igazából arra számítottam, hogy a lehető legrosszabb büntetést fogom kapni, amit Sea Org tag kaphat, az RPF. Ez egy olyan program, amiből gyakorlatilag lehetetlen kikerülni, és sokkal durvább, mint az EPF, amit újoncként kell elvégezni. Akit érdekelnek a részletek járjon utána, hogy pontosan mit takar ez a hivatalos álláspont szerint, és a beszámolóok alapján is ha teljes képet akar.

Mire ide eljutottunk időben, szóval a 2,5 év alatt, elég rendesen belém nevelték, hogy semmire kellő vagyok, hogy csak a baj van velem, és hogy értéktelen vagyok. Ezzel az esettel csak mélyült bennem ez a kép magamról, és nem láttam semmilyen kiutat a helyzetből, legalábbis 13,5 éves fejjel nem.

Úgy 1,5-2 órával az etikára kerülésem után kikéredzkedtem WC-re. Útba ejtettem az MLO irodát, ahol tudtam, hogy az elsősegély tobozban van egy szike, amit aztán magamhoz vettem, és bezárkóztam a WC-re.

A sztori vége II. - figyelem csak erős idegzetűeknek

Szóval bezárkóztam a szikével a WC-re.

Pontosan az történt, amire most gondoltok, fel akartam vágni az ereimet. Egyszerűen nem láttam más kiutat egy olyan helyen, ahol senkiben sem bízhatok, senkihez sem fordulhatok, és olyan helyzetben, aminek semmiféle megoldási lehetőségét nem láttam. Úgy éreztem nem tudok tovább ilyen stresszben élni.

Olyan lelki állapotban voltam, hogy gyakorlatilag nem is éreztem, amikor belevágtam a kezembe. Többször is. De mivel halványlila gőzöm nem volt arról, hogyan kell "jól" csinálni ezért csak a bőrt sikerült felvágni, a húst és komolyabb ereket nem. De azért elég rendesen vérzett. Nem tudom hány órán át voltam odabent, de senki se keresett, se az etikáról, se a HGC-ből. Legalábbis a kazetta hallgatásról való hiányzásomig nem.

Este volt már, minden lámpa le volt kapcsolva, csak a WC-é nem. Ezért elég könnyen megtalált Cosima, az etika tiszt. Kérdőre vont miért nem vagyok lent a kazetta hallgatáson, először észre se vette mit műveltem. Mondtam neki, hogy nem tudok lemenni, és kicsit felé fordítottam a karom. Észre se vette, csak megint rivallóan rákérdezett, hogy miért. Megint a kezem mutattam neki, és akkor esett le neki először, hogy mit csináltam. Elszörnyedve mondta, hogy úristen mit tettem.

Azonnal szólt a vele lévő fickónak, hogy haladéktalanul keresse meg az anyámat, engem pedig levitt a Fort Harrison garázs bejáratától nem messze lévő OSA irodába (Office of Special Affairs, ők intéznek minden jogi ügyet, illetve sok minden mást is, nehéz lenne pár mondatban körbe írni, de talán a legtalálóbba ha azt mondom, hogy a szcientológia szervezetek titkos szolgálata). Ott vártak, amíg anyámat odahozták, és utána még e-méterre tettek és kihallgattak, hogy miért tettem, meg hasonlókat. Addig csak épphogy bekötötték a kezem, hogy ne vérezzek össze mindent, és csak a kihallgatás után vittek el egy orvoshoz, aki gondolom maga is szcientológus volt, hogy összevarja a kezem, és még így is azt kellett mondanom neki, hogy véletlenül vágtam meg egy rossz fémszekrényből kiálló vasdarabbal, ahogy húztam ki a fiókot.

Miután összevarrtak engem és anyámat egy hotelbe vittel Tampába az éjszakára, és folyamatosan volt velünk egy etika tiszt, nem sokra emlékszem az estéből, mert hamar elaludtam. Másnap elvittek minket a szállásunkra és kaptunk egy órát, hogy mindent összepakoljunk és már vittek is minket a repülőtérre, ahol az első, így több csatlakozásos, budapesti gépre feltettek bennünket.

Hazaérkezés

Még a tampai repülőtérrel felhívtuk anyummal apámat, hogy hazajövünk. Sajnos nem volt otthon csak az öcsém vette fel, de ő nagyon örült a híreknek is biztos vagyok benne, hogy átadta az üzenetet apámnak.

A repülő Tampa, Floridából Cleveland, Ohio-ba, repült, onnan pedig Londonba, majd másnap onnan Budapestre (mondtam, hogy az legelsőre felraktak minket, amire csak lehetett).

Másnap Ferihegyre megérkezvén senki nem várt ránk.

Felhívtuk apámat egy telefonfülkéből, azt mondta, hogy nem hitte el, hogy hazajövünk és ezért nem jött ki. És mikor megkérdeztük, azt mondta nem is fog. Ezért én és anyukám kint ragadtunk a ferihegyi repülőtéren 3 bőrönddel és 2 kézi táskával, úgy hogy én csak az egyik kezemben tudtam hozni bármit is. Nagy nehezen kijutottunk a Népligetbe pár nagyon kedves idegen által, akik segítettek a buszoknál.

Felhívtuk a nagyimat (anyum anyukája), ő tárt karokkal várt minket Székesfehérváron, nagyon aranyos volt.

A rákövetkező nap pedig lementünk Pécsre, ahol apukám lakott. Elmeséltem neki a történeteket, gyakorlatilag hazugnak nevezett, azt mondta, hogy ilyen nem történhet meg a szcientológián belül. Elhoztuk az öcsémet tőle, és ő is odaköltözött hozzánk a nagyihoz.

Anyukám/Apám

Szerintem mindenkit eléggé foglalkoztat anyukám, illetve apám szerepe ebben az egészben.

Egyrészt szögezzük le, hogy én nem hibázhatom anyummat, legalábbis tudatosan nem, és nem haragszom rá.

Amikor kiutaztunk, én akartam vele menni, és eredetileg a Cadet Orgba kerültem volna, nem munkatárnak. Azt nem tudtuk, hogy Los Angelesben ennyire kívül esik mindentől a helye.

Amikor Floridába érkeztünk, anyukám nagyon is ellenkezett az ellen, hogy én is csatlakozzam.

Nem voltunk egy szálláson nagyon sokáig, csak az utolsó pár hónapban sikerült elérni, hogy egy szálláson, és még később azt, hogy azon belül is egy szobában legyünk. Nem sokat találkoztunk, főleg nem kötetlenül, szabadság keretében. Mindig is nagyon aggódott értem, de soha nem meséltem neki mi történik velem, mert mint mondtam, én úgy éreztem, hogy ha már ráerőltettem magam, akkor nem tehetem tönkre az álmait. Legalábbis akkor nagyon így éltem meg a dolgot. Ez egy kicsit sors fintora talán, hogy én próbáltam őt védeni, hogy boldog lehessen, azt csinálhassa, amit akar.

Ha tudott is volna mindenről nem tudott volna sok mindent tenni. Nem volt pénzünk repülőjegyre haza. És a hivatalos utakon nem sok mindent lehet elintézni odabent, szerintem csak ő is etikára került volna miattam. A hivatalos kilépés pedig akár 2-3 évbe is telhet mire elengednek a Sea Org-ból.

Amikor hazajöttünk, azonnal minden kapcsolatot megszakított a szcientológiával, és az én oldalamra állt és továbbra is ott van most is. Hivatalosan csak engem rúgtak ki a Sea Orgból, anyumat csak szabira küldték, hogy haza hozhasson és gondoskodjon arról, hogy jó kezekben legyek, utána vissza kellett volna mennie. Többször is hívogatták, zaklatták, hogy menjen vissza, de ő nem akar. Még a nevet is változtatta :)

Ha valakire haragszom, hát az az apám.

Elég sok minden miatt. Egy részt egyáltalán nem vállalja a saját felelősségét és részét ebben az egészben. Nagyrészt neki tudható be, hogy anyukám elment a budapesti org-ba dolgozni, és még szinte örült is a lehetőségnek, amikor belépett a Sea Org-ba, hogy elválhasson tőle. Soha semmiféle ellenállást nem tanúsított az ötlet iránt, sőt toltá afelé anyumat.

Az ellen sem ellenkezett soha, hogy kimenjek anyummal együtt. Neki kb ez volt a legnagyobb "büszkeség", hogy Sea Org tagok vagyunk. Bezzeg őneki soha eszébe nem jutott munkatárnak vagy Sea Org tagnak mennie. Így public-ként fogalma sincs arról, mi folyik a színpalak mögött. És azóta is isteníti a szcientológiát. Azt hiszem ebből könnyen kitalálható, hogy mennyi kapcsolat van közöttük, talán évente 2-3x beszélünk akkor is ilyen "kék az ég, zöld a fű" jellegű témákról.

Arról már ne is beszéljünk, hogy öcsémnek miben volt itthon része, amíg kint voltunk. 6-8 évesen egyedül járt Budapesten iskolába, mert apa túl elfoglalt volt, hogy elvigye. Amikor pedig megismerkedett és összeköltözött a mostani feleségével teljesen háttérbe szorul a nő fia mellett.

After Story

Szóval hol is tartok most, mi történt az elmúlt 7 évben mióta itthon vagyok, milyen hatásai voltak ennek rám?

Az első pár év, főleg az első pár hónap, hogy is mondjam, nem nagyon tűnik valóságosnak számomra. Mármint emlékszem rá, meg tudom mi történt, de olyan mintha egy másik élet lett volna, mintha nem is én lennék.

Azt tudom, hogy 2004 nyarán kellett járnom egy neurológushoz, aki mellette szcientológus is volt. Igazából nem csinált különösebben semmit, csak vitaminokat írt fel nekem...

Aztán elkezdődött az iskola, 8. osztály. Egy két tannyelvű iskolába íratott be anyukám, ahol aztán még ősszel az 5., 6., 7. osztályos anyagból osztályozó vizsgákat tettem, mind 5-ösre. Meg ne kérdezzétek, hogy csináltam, fogalmam sincs. Ebből a szempontból azt leszámítva, hogy magyarból voltak hiányosságaim olyan mintha el se mentem volna. Ja meg persze angolból nagyon penge voltam :)

Persze lelkiileg ez nem így volt. Sokszor aludtam nagyon rosszul, rémálmaim voltak, főleg olyan jellegűek, amelyben azt álmodtam, hogy még mindig ott vagyok, vagy muszáj visszamennem. Gyakran voltak majdhogynem pánikrohamszerű epizódjaim, sokat sírtam, társaságba nagyon nehezen illeszkedtem be, vagy egyáltalán nem. Más volt a gondolkozás módom, mint a hasonló korú tinédzsereknek. Nem érdekelték azok a dolgok, amik őket. Kerestem az idősebbek társaságát. Ez mondjuk most 21 évesen is így van még, de talán már kisebb a különbség.

Szerencsére a drog és alkohol elkerült, vagyis hát én kerültem el őket, soha nem voltak ilyen jellegű gondok. A cigarettára már kevésbé igaz ez, az egész 8. osztályt végig dohányoztam :) így próbáltam beilleszkedni azt hiszem, szinte mindenki dohányzott az osztályból, szünetek alatt mindig kilógtunk. A másik dolog amit elég korán kezdtem az a szexuális aktivitás, 14,5 évesen veszítettem el a szüzességemet.

A párkapcsolataim enyhén fogalmazva is viszontagságosak voltak, eleinte nehezen nyíltam meg ezekkel az eseményekkel kapcsolatban, ami aztán nagyon fura helyzetekhez vezetett, amikor minden ok nélkül elkezdtem bőgni például, és fogalmuk nem volt, hogy mi a fenét kezdjenek velem. Úgy hogy egy ideje azon a taktikán vagyok, hogy minél hamarabb felvilágosítom őket a helyzetről, bár a jelenben már kevesebb gondot okoz, mivel nagy részt elmúltak az ilyesféle reakcióim.

2007-re én úgy éreztem, hogy nagyjából rendben vagyok, amikor összejöttem egy olyan sráccal, aki hihetetlenül féltékeny volt, minden ok nélkül. Természetesen nem bírtam sokáig vele, viszont amikor szakítani akartam vele azzal fenyegetőzött, hogy öngyilkos lesz ha ott hagyom. Ez nagyon megviselt, főleg úgy, hogy tudott a történetekről. Ott hagytam, de sokáig nem hagyott még békén, volt hogy nem mertem egyedül haza menni a suliból, és anyumat hívtam, hogy jöjjön értem, mert mindig kint állt az iskola előtt és várt...

Szóval hogy is mondjam ez az eset sok szempontból visszavetett engem. Utána megszűnt a menszeszem, először nagy riadalom volt, hogy terhes lettem tőle. Aztán mondhatni még nagyobb riadalom, mert kiderült, hogy PCOS-em van, és amiatt borult fel a hormon háztartásom és ezért nincs. Erről nem szeretnék bővebben mesélni, akit érdekel, hogy mi ez nézzen utána, én csak a következményeiről szeretnék beszélni.

Szóval nem sokkal azután, hogy szakítottam ezzel a sráccal, megismertem valakit, akivel aztán több mint 3 évig együtt voltunk. Nagyon sokat segített nekem rendbe jönni, és ezért mindig hálás leszek neki. Vele voltam már együtt, amikor kiderült ez az egész hormon dolog is, ebben is támogatott, eljött velem orvoshoz meg minden. Ekkor ugyebár 2008 volt, én 11.-es ő pedig 3. éves egyetemista. A PCOS-t végül is nyáron diagnosztizálták, és elkezdtek egy gyógyszeres kezelést nálam, amit nagyon rosszul viseltem, gyakorlatilag élni nem bírtam mellette, nem hogy iskolába járni, ezért 12.-ben magántanuló lettem, és felköltöztem a barátomhoz Pestre. Később igaz ezt a gyógyszeres kezelést

abbahagytuk az orvos javaslatára, és tüneti kezelésként fogamzásgátlót kell szednem, aztán ha gyereket akarok kiderül mi lesz...

Nagyjából ilyen mederben folyt az életem 2010 szeptemberéig, amikor a barátom átjött ugyanarra az egyetemre ahova én jártam. Nagyon leterhelt volt, mert ott volt az előző képzéséből (jog) a hátra maradt államvizsga, ez a sulis, plusz elkezdett egy szakjogászt. Mondhatjuk, hogy nem nagyon volt időnk egymásra, és eltávolodtunk. Ehhez még hozzájött, hogy 2011 februárjában meghalt a nagymamám. És elszabadult a pokol gyakorlatilag. Minden szét esett körülöttem. Anyámék éppen költözőben voltak, a nagy meg halt, mi szétmentünk a barátommal, el kellett költöznöm tőle, csak anyumékhoz tudtam menni, viszont nekem meg az egész életem Pesten volt ekkor már. 3 hétbe telt, mire találtam albit, addig meg ismerősöknél aludtam, amikor Pesten kellett lennem.

Szóval nagyon mélypontra kerültem, mert minden stabil pont megszűnt, részben persze az én hibámból is, de nem tehettem mást mint lassan összeszedni magamat. Az egyetemen is tovább tartani a "frontot", megszokni az új albit, munkát keresni, hogy ne haljak éhen, ha elfogy a korábbi ösztöndíjaimból felhalmozott tartalékom (tudni kell, hogy amíg a barátomnál laktam gyakorlatilag ők tartottak el).

Ma 2011-ben már mondhatom azt, hogy megint jól vagyok, gyakorlatilag minden területen.

Öcsém/Zaklatás

fajanka írta:

Cherrish!

Mi a helyzet az öcséddel? Írtad, hogy ő nagyon egyedül volt, és apud második házasságában sem volt jó sora.

Ő hogyan vészelte ezt át? Mit csinál most?

Téged nem zaklatnak, csak anyukádat?

Öcsémet legjobban anyu távolléte viselte meg. Emlékszem, hogy amikor hazajöttünk és hozzánk költözött, akkor még jó egy évig nem engedte anyumat munkán kívül sehova, mert félt, hogy megint eltűnik és nem jön vissza. Ezt szerencsére azóta kiheverte.

A másik nehézség az volt, hogy ő abban a hitben volt, hogy nekem milyen jó sorom volt, és anyuval lehettem. Mivel 9 volt, amikor hazajöttük nem mesélhettük el neki mi történt. Nagyon sokáig féltékeny volt, haragudott rám. Olyan 13-14 kora körül meséltünk neki vázlatosan a kinti dolgokról. Azóta jóban vagyunk, nem fúj már rám emiatt.

Jelenleg gimnazista, és éli egy tipikus kamasz életét :)

Ami a zaklatást illeti, amennyire én tudom anyumat sem keresik már túl gyakran.

Engem csak párszor hívtak a korai időkben, akkor is főleg Flag-beli magyarok, akiket ismertem. Nem tudom, pontosan mi volt a cél ezzel, de mindig igyekeztem rövidre zárni a beszélgetéseket.

Apám bővebben

Kix írta:

Szia Cherrish!

Először is örülök, hogy túlélted a dolgot ép ésszel. :) Kicsit kifejthetnéd, hogy apukáddal mi a helyzet! Nem próbáltátok meg szembesíteni a szituációtokkal?

Xenuval nem fenyegetted még meg? :)

Apám még mindig teljes meggyőződéssel hisz a szcientológiában.

Meséltem neki a kint történekről, nem is egyszer. Próbáltam meggyőzni, hogy valami nem stimmel velük, de haszontalan volt.

Eleinte el se hitte, ami történt, később pedig gyakorlatilag azt mondta, hogy az én hibám. Szó szerint idézek: "Az persze nem a te hibád, ha eléd szarnak az útra, de a te döntésed volt arra menni."

Sosem volt munkatárs, és így public-ként nehéz meglátni a fura dolgokat, amik a szcientológiával kapcsolatban zajlanak. Sokkal könnyebb letagadni őket, vagy úgy tenni mintha nem léteznének, és vakon elhinni, amikor a szcientológia hivatalos források azt állítják, hogy ezek csak az "elnyomó személyek mesterkedései a céljaink megghiúsításában".

Volt egy időszak, amikor aktívan próbáltam meggyőzni, és ő engem viszont. De aztán megbetegedett egy autoimmun jellegű ízületi betegséggel, és az is benne volt a pakliban, hogy belehalhat. Úgy éreztem, ha tovább feszegetem a témát, és esetleg meggyőzőm az igazamról azzal megölöm, mert még ha az egész szcientológia egy nagy humbug is, ha valaki eléggé hisz benne elég a placebo hatás, hogy megmentse...

Szóval annyiban hagytam a témát, és kötöttünk egy megállapodást, hogy egyikünk se fogja győzködni a másikat. Azóta gyakorlatilag nem nagyon van kapcsolatunk. Évente 2-3x beszélünk, akkor is ilyen "kék az ég, zöld a fű" jellegű beszélgetések hangzanak el. Hogy őszinte legyek, nincs is nagyon mit mondanom neki, nem része az életemnek, és amíg a szcientológiával foglalkozik nem is szeretném, hogy az legyen.

Xenu-val soha nem fenyegetett, nem is fenyegethet, mivel ez OT III-as anyag része, ő még nem is tudhat a létezéséről, sőt ha kérdeznék tőle tagadná is, hogy van ilyen a szcientológiában.

Apám ma megszakította velem a kapcsolatot

Közzétéve: 2015. január 7.

Megmondom őszintén, csoda, hogy ez nem következett be hamarabb. Ez a blog az oka meg az, hogy nem akarom levenni, pedig elég rég írtam újat. Igazából, csak át lett helyezve, mert megszűnt a freeblog.hu, ahol korábban volt. De hát ezzel a húzással ismételtelen van miről írnom.

Egyszerre felkavaró és valami fura módon megnyugtató ez a dolog. Nem kell aggódnom azon vagy büntudatot éreznem amiatt, hogy most kell-e keresnem, ráírnom vagy meglátogatnom. Elintézte ezt a döntést nekem egyszerűen. Nem kereshetem. És ő sem fog engem, mert a szcientológia azt mondta neki, ha auditálást akar, akkor rá kell vennie, hogy levegyem a blogot, vagy szakítsa meg velem a kapcsolatot. Ilyen egyszerű. És ezzel ki is derült, amit eddig is tudtam, hogy fontosabb számára egy arctalan szervezet és a gyógyulás aprócska reménye, mint a lánya. Mert ugyebár, talán meséltem korábban, hogy súlyos beteg, le van rokkanva, és ő a szcientológiában látja a megmentést. Szerinte, ha 2008-ban nem kapott volna auditálást, akkor már nem élne. Szerintem meg nincs így, és ha úgy érzi, hogy nagyjából fél éve van hátra, akkor ezen az auditálás nem fog változtatni. A különbség az, hogy a lánya emiatt a döntése miatt nem lehet majd mellette. Kíváncsi leszek, hogy az utolsó heteiben fog-e ez változni, de nem merek reménykedni. Ahogy eddig semmi másban sem vele kapcsolatban. Az egyetlen vágyam az lenne, hogy felébredjen mielőtt itt hagyna bennünket, és csak annyit mondjon: értem, azt amin keresztül mentél és, hogy ez hogyan hatott rád, sajnálom, hogy nem tudtalak megvédeni ettől. De erre nem látok különösebb esélyt. Mindig azt szajkózza nekem, hogy ne játsszam az áldozatot. Igen nekem is volt benne részem, hogy így alakult, de nem véletlen, hogy a jog sem ismeri el a kiskorúak döntéseit és a szülei vagy gyámjai hoznak döntéseket helyettük... nem várható el, hogy egy 10 éves olyan döntéseket hozzon, mint egy felnőtt. Mert nem tud, nincsen meg se a kellő információja, tudása, se a tapasztalata, előrelátása, hogy fel tudja mérni a döntései következményét. És ez egy tény, akármit is mond a szcientológia a gyerekekről, mint kis testbe zárt thetánokról. Annak a kis testnek sajnos az idegrendszere még nem fejlődött ki eléggé ahhoz, hogy az a thetán teljes kapacitásban használja tudja azt. (Ha már minden áron szcientológia terminológiát és érvelést akarunk használni.)

Az igazság néha fáj sajnos, de attól még nem ellenséges önmagában (mint ahogy a szcientológia állítja a vele szemben felhozott igaz történetekről), csak tényeket közöl... nehéz elfogadni, amikor nem illeszkedik a világnézetünkbe, de szerintem nem megoldás elfordulni és úgy tenni, mintha nem létezne. Az csak ignoranciát szül semmi mást... se boldogságot, se megnyugvást, se tudást. A szembenézéskor, vagy ahogy a szcientológusok mondják a dolgok konfrontálásánál nincsen fontosabb dolog. Már pedig neki igen is konfrontálnia kellene, hogy anyával együtt mit műveltek ezzel a családdal, és legfőképp a gyerekekkel, akiket szülőként elsődleges feladatuk lett volna megvédeni és oltalmazni. Nem mentem fel anyát sem a saját része alól, de ő legalább szembenézett a saját részével és igyekszik helyrehozni, ahogy csak tudja. Ellentétben apámmal, aki, mint korábban meséltem eleinte gyakorlatilag hazugnak nevezett ezzel kapcsolatban, majd később, amikor azt kérdeztem tőle, hogy szerintem az én hibám-e, hogy ez történt velem azt mondta, hogy természetesen nem az én hibám, ha elém szarnak az útra, de az én döntésem arra menni.

Tudjátok az egyetlen ok, ami miatt viszonylag csendben voltam ezzel az egésszel kapcsolatban - például anonim módon írtam blogot, és készíttettem az interjúkat, nem írtam könyvet, pedig akartam, ráadásul 2011 óta nem is voltam igazából aktív e téren - az apám volt. Nem akartam, hogy

megszakadjon a kapcsolat, mert reménykedtem benne, hogy egyszer fogok vele tudni úgy beszélni, mint felnőt a felnőttel erről, és nem szerettem volna, hogy végleg bezáruljon a kapu. De ez ugyebár most általa megszűnt... szóval ki tudja mit hoz a holnap, mert az utolsó fék is ki lett véve, lehet, hogy sokkal aktívabb leszek, lehet, hogy az arcom és a nevem is hozzáadom, nem tudom, ez a jövő zenéje, de eddig csak is miatta ezt meg se fontoltam. Vicces, hogy egyes tettek mit váltanak ki másokban és annak milyen következményei lesznek nem? Lehet, hogy azzal, amivel azt hiszed, hogy megoldod a helyzetet, pont, hogy rontasz rajta.

Az a kérdés is felmerült bennem, hogy ha tényleg meghal, vajon elmehetek-e a temetésére? Akarná ő azt? Vagy a mostani felesége kidobna a saját apám temetéséről? Lesznek ott más szcientológusok is, vagy csak szűk családi kör? Nyilván előbbi esetben nem mennék el, nem lenne túl sok értelme.

És üzenem minden szcientológusnak, aki esetleg monitorozza a blogot, hogy életük egyik legrosszabb húzását követték el.

Sose hozz olyan helyzetbe egy embert, hogy már nincs mit veszítenie... Olyankor az emberek félelmetes dolgokra képesek.